

UITTOCHT ?

INTOCHT !

Helene Wagenaar-Nolthenius.

H ERMAN STRATEGIER, WELKOM!

Nee, kijk maar niet rond. Je kunt me niet zien. Nog niet. Je kunt me niet zien en niet horen. Enkel lezen dankzij het Ouija-bord van dit Huoblad.

Ik ben immers een Geest. Een geest, uitgezonden om je te begroeten, hier op de drempel van de Andere Wereld. De Betere Wereld (Je weet wel: "...in eine bess're Welt entrückt..."). Kortom: de wereld der Emeriti.

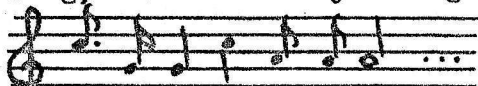
Ik kom je verzekeren: die wereld bestaat écht, wat de ongelovigen ook mogen beweren. Ze bestaat, het is er fijn, en als iemand haar verdiend heeft, dan jij. Zo vaak ik terugkijk op de Strijd om het Bestaan, die alweer zo lang achter me ligt, zie ik je zitten. Om de één of andere reden sinds jaar en dag in een sousterrain als "Orpheus in de Onderwereld". Vaak meer als Sisiphus in de Onderwereld, trouwens. Of als een Danaïde, eindeloos bezig het water van de muziektheorie te scheppen in de mythologische kannen, bekend om hun grote tuiten en lekkende bodems.

Van tijd tot tijd kwam je aan de oppervlakte om met hetzelfde geduld, plus een pijp, vergaderingen uit te zitten. Jarenlang was jij onveranderlijk de eerste die de nieuwe studenten uit elkaar kende en wist wat ze waard waren. Als niemand je iets vroeg, zweeg je. Met filosofische blik bekeek je je collega's. Aardig volk toch wel, hè? Tussen de bedrijven door werd er heel wat aan af gelachen. De collectieve zin voor humor hield zich tegen de somberste realiteit nog staande. Alleen, lieve help, wat maakten al die mensen zich druk. Wat een wonder, dat er steeds weer lieden zo moe werden dat ze met verlof moesten. Anderen had je, zo belangrijk dat ze telkens op reis moesten. Weer anderen zo creatief dat ze vrijaf moesten om te Scheppen

in noten of letters. (Ergens nog lange tenen vergeten? De mijne zijn er in elk geval bij.) Iedereen wist dat jij ook aan rusten toe was. Iedereen kende de indrukwekkende reeks composities achter je, zodat hij de even indrukwekkende reeks, die je voor je uit zag, wel kon raden. Maar je zei nooit wat. Je claimde nooit wat. Hoogstens, als we weer eens zo'n halve dag bezig geweest waren, waarschuwde je bescheiden: "Om vijf uur ga ik echt weg, hoor..."

Het is vijf uur, Herman! Dat wil zeggen: nog lang geen twaalf uur, en toch mag je weg, daar beneden. Kom boven. Kom binnen. Voeg je in onze "Reigen seliger Geister". Rust uit. Rust tot de bodem toe uit. Ga dan al die honderd dingen doen die het leven bij ons, in de Betere Wereld, zo aangenaam maken. Stem met ons in: GAUDEAMUS. Niet, natuurlijk, het Gaudeamus met de kwart omlaag, want dan zou je terugvallen in het studenten-

kabaal:

Nee. Het Gaudeamus met de kwint-omhoog moet je hebben:

Dat tilt je naar boven. Een nieuw leven tegemoet, waarin ik je heel lang en heel veel geluk toewens!